

1 בשורות מרעידות

“הי, גידי, למה אתה חנר כמו הקיר?”

גידי העביר יד על מצחו. הוא היה יבש, גם פניו היו חפזות מדמעות, אבל הלב שלו בכה.

היה זה כאשר השנים שבו מתפלת מנחה בבית הפנסת, ביום שני, כ”ג בתשרי תשפ”ד, יומים לאחר הטבח הגדול בדרום.

“גידי, מה קורה אתך?” מוישי הביט בו בדאגה בלתי מסתרת. כמעט רצה לנענע את חברו כדי לעורר אותו.

“אני לא מצליח להתאושש,” השיב חברו וקולו נשנק, כשהוא מניע את ראשו מצד לצד בעצבות.

“אחה,” הבין מוישי, נאנח והשפיל את מבטו.

מי יכול להתאושש מהשמועות הנוראות שהרעידו את עם ישראל, לאחר

מה שְקָרָה בְּעִצּוּמָהּ שֶׁל שְׁבֵת שְׁמַחַת תּוֹרָה תִּשְׁפֹּד? אִם לְפָחוֹת הָיוּ לְמוֹדִים בְּיָמִים אֵלֶּיךָ, זֶה יְכוּל הָיָה לְהִשְׁכִּיחַ בְּמַעַט אֶת הָאֶסוֹן, אָבָל בְּגִלְגַּל הַמְּלַחְמָה לֹא הִתְקַיְמוּ לְמוֹדִים בְּחִידָר.

“אתה מפיר מישהו משם?” מוֹיֵשִׁי הִתְקַשָּׁה לְהַגִּיחַ אֶת הַמְּלִים.

“לא באפן ישיר, גִּידִי הַנִּיעַ אֶת רֹאשׁוֹ מִצַּד לְצַד. “רק בן של קרובי משפחה רחוקים. אומרים שהוא הִיָּה אָדָם צָדִיק”.

“וְעַכְשָׁיו הוּא קְדוֹשׁ, ד’ יָקָם דָּמוֹ, “ הוֹסִיף מוֹיֵשִׁי בְּקוֹל חֲנוּק. וּלְפָתַע הָרִים אֶת רֹאשׁוֹ וַיִּשֶׁר מִבֶּט אֶל חֲבֵרוֹ.

“גִּידִי, אֲנַחְנוּ לֹא נִכְנָס לְדַכְדוּף, נִכּוֹן?”

“דַּכְדוּף?!” גִּידִי נִרְאָה מְפָתַע לְשִׁמְעַת הַמְּלָה. מַה לוֹ וּלְדַכְדוּף? “לא, מַה פִּתְאוֹם? אָבָל תִּשְׁמַע, לְהִשְׁאָר אֲדִישׁ לְאַחַר אֶסוֹן בְּסֹדֵר גָּדֹל כְּזֶה, יְכוּל רַק אָדָם שֵׁשׁ לוֹ לֵב אָבֹן”.

“נִכּוֹן. כְּלָנוּ מְצַטְעָרִים, וְכָלְנוּ כּוֹאֲבִים. הַמְּצָב בְּאַרְץ עֲדִין קָשָׁה מְאֹד וְלֹא יִצִּיב, וְצָרִיף לְצַבֵּר כַּמָּה שְׂיוֹתֵר זְכוּיוֹת לְמַעַן כָּלֵל יִשְׂרָאֵל!”

גִּידִי הִבִּיט בְּהִעָרְכָה בְּחֵבְרוֹ. מוֹיֵשִׁי הָזֵה, שְׂיִהְיֶה בָּרִיא - תְּמִיד יוֹדַע מַה לְעֲשׂוֹת בְּכָל רִגַע וּמְצָב נְתוּן.

“מִסְפִּים אֲתָךְ בְּהַחֲלֵט, “ הִנְהִן גִּידִי בְּרֹאשׁוֹ. “יֵשׁ לְךָ רַעִיוֹן לְצַבִּירַת זְכוּיוֹת?”

בְּאוֹתוֹ רִגַע פְּלִחָה אֶת הָאוִיר אֲזַעֲקָה עוֹלָה וַיּוֹרְדַת, וּשְׁנֵי הַחֲבָרִים מְצָאוּ

את עצמם רצים למקלט שבבנין הסמוך. מהר מאוד הצטרפו ידרי הבנין. כלם נראו מבעתים ובהולים.

”מסכנים אלה שגרים בדרום, לחשב שזה מה שהם עוברים פעם אחר פעם”, הפטירה אחת הנשים.

”ועכשיו, עם האזעקות הבלתי פוסקות מעזה, והחשש לחדירת מחבלים...” הוסיפה אחרת.

”נכון”, הסכימה עמה אשה צעירה, שסביבה התגודדו מספר ילדים קטנים. “אבל את מפירה את האחרות של עם ישראל, שמעתי שכבר התארגנו כמה וכמה אנשים לחפש דירות למשפחות מהדרום...”

גידי ומוישי המתינו עשר דקות, לפי ההוראות של פקוד הערף, ויצאו מהמקלט.

”שמעת? שאל גידי את חברו. “שמעת מה שהאשה הזו אמרה? מארגנים דירות למשפחות מהדרום. יו! זו נזמה אדירה, וגם צבירת זכויות גדולה”.

”אמת, אבל את זה נשאיר אולי לאנשים מבגרים, לא חושב?” סבר מוישי בהגיון. “אנחנו יכולים למשל לחלק---

”תהלים! כן, לחלק ספרי תהלים!” התלהב גידי.

”רעיון מאוד יפה, אך לא לזה התכוונתי. הבנתי מאמא שלי”, המשיך מוישי, “שיש כבר קוים יעודיים שמחלקים פרקי תהלים על ידי מערכת ממשקשבת. אך מה דעתך שנחלק למוד משניות, להצלחת המערכה?”

זיק נצת בעיניו של מוישי. מאז ומתמיד הייתה ידועה החבה שלו לשנון משניות. הוא גם חלם לערף סיום ש"ס משניות ביום בר המצוה שלו.

"אני בעד", הסכים גידי. עצם ההחלטה לעשות משהו טובת המצב, הזרימה בךמו אנרגיות טובות, והרגיעה במעט את תחושת הדכדוך שחש מקדם.

"נוכל לחלק את סדרי המשניות בין כל ילדי הפתח, וכך תוך כמה חודשים נסיים את כל הש"ס", החל מוישי לטוות את תכניתו.

"מה כמה חודשים?" בהה בו גידי. "הגזמת! אני מקנה שהמבצע הזה יגמר בעוד שבוע לכל היותר".

מוישי עצר באחת מהליכתו, וגידי נעצר גם כן. "גידי, לידיעתך, הפעם לא מדובר במבצע, אלא במשהו רציני הרבה יותר. ובטח שהוא לא יארוך רק שבוע".

"למה אתה אומר כך?"

"כי הפעם מה שעשו הערבים חמור מאוד מאוד. מדברים על מאות אם לא אלפי נרצחים, ולא מתפונים לתת לארגון החמאס להמשיך במעלליו. הבנתי שבממשלה החליטו לקרוא לזה מלחמה, וגם נתנו לה שם".

"בטח מלחמה... גם כל המבצעים שהיו עד עכשו נקראו מלחמות, לא?" גידי לא הבין לאן חותר חברו.

"לא, הפעם זה לא אותו דבר. עד כה, לאחר התקפות רציניות, ישראל

היתה יוצאת ל'סבב לחימה', ולאחר שנתנו מפה הגוינה ל'חמאס', השגרה חזרה לקדמותה". הסביר מוישי בסבלנות. "תושבי שדרות היו מוחים על כך כל פעם מחדש. הם טענו שהממשלה מפקירה אותם לידי החמאס והתחננו שיהיה מבצע יותר רציני שיחסל לגמרי את האויבים. ועד היום זה לא קרה".

"אז מה, התחיל גידי להבין. "אחרי מה... אחרי מה שקרה בשבת, החליטו שרוצים לחסל לגמרי את החמאס?"

"אהה".

"חמאס, חמאס, מלמל גידי את המלה על שפתיו. "אתה יודע, כעת אני נזכר שבתהלים המלה 'חמס' חוזרת על עצמה הרבה פעמים".

הם התקדמו לבנין של גידי, כשאחותו אפרת יצאה מהבית.

"הי, גידי, חפשו אותך מקדם, אמרה לאחיה הגדול.

"אותי?"

"כן. אבא ואמא חשבו להזמין משפחה מהדרום לבוא אלינו, ורצו לשאל אותך אם אתה מסכים לפנות את החדר שלך".

אוי! לבו של גידי נתר. בזמן מלחמת 'עמוד ענן', התארכה בביתם משפחה מהדרום. אולי גם הפעם יזכו? הלואי!

גידי הביט בחברו וקרץ לו. "אתה רואה? כבר עכשו מתחילים לזכות אותנו! יש משפחה שתבוא אלינו!"

”שמת בשבילך!” אָמר מוֹיִשי.

הַשָּׁנִים נִפְרְדוּ בְּכִרְכַּת שְׁלוֹם, וְגִידֵי נִכְנֵס לְבַיִת.